

„Viva la Vida”

in memoriam Frida Kahlo

talán ha kevésbé volna idegen
 a csontokra tapasztott hús feszülése
 az öntudatlan pislogás a váratlan tüsszentések
 hihetném az életet én hivatottam élni
 de túlon túl ismerős
 a lapszéli firkák örvénylő geometriája
 az iskolatáskát lóbáló kis dervisek tánca
 mert
 egy leválthatatlan rendszert szolgálunk
 együtt és egyenként külön
 mely a szabad választás jogát
 önhatalmúlag törvénybe iktatta
 s így akár akarjuk akár nem
 minden levegővételünkkor
 igennel szavazunk

Oravecz Péter

Casanova ébredése

nem lévén önbizalma
 röptében hágta volna mind
 ha mint leprást nem kerülték volna

aztán magára találván
 körberajongták körülrongták
 de addigra már

értelmét vesztette minden
 mi a szellem templomába
 nem nyert bebocsáttatást

Kíváncsi vagyok

miért gondolom azt kilenc évesen:
 „felőtt vagyok s a gyerekkort csak álmodom”

miért jut eszembe az általános iskola belső udvarán
 miközben propellerek szállnak alá ezrével miket hiába próbálok visszadobni a fákra
 hogy a becsöngetésig hátramaradt percek szűkébe egész lényem belefér
 hogy ez vagyok örökké amit most gondolok-érzek
 hogy botra hajolva őszén is erre a pillanatra emlékezem
 erre a pillanatra mikor emlékeztetem magam az emlékezésre

s azóta másra sem csak arra:
 miért értem vagy miért nem értem amit értek
 illetve miért nem értem vagy miért mégis amit mégse
 és egyáltalán miféle kíváncsóságom húz kíváncsúságom
 miféle érdek fűz érdeklődésem tárgyához

arra nagyon: mire nem lennék kíváncsi sosem
 arra még inkább: mit értek általában kíváncsúság alatt

